

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența regulamentului U.E. nr. 679/2016

R O M Â N I A
TRIBUNALUL(...)
SECȚIA (...)

Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE
Ședința publică din (...)
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE (...)
Judecător (...)
Grefier (...)

Pe rol se află judecarea apelului declarat de pârâții apelanți (...) și (...) împotriva sentinței civile nr.(...) pronunțată în dosarul nr.(...) de către (...), privind și pe intimatul (...), având ca obiect obligație de a face.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă reprezentanta apelanților, avocat (...), care depune delegație de substituie la dosar (f.59) în substituirea avocatului titular (...), lipsă fiind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care,

Instanța constată că, nu s-a depus de către intimați nici un punct de vedere cu privire la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată de apelanți.

Reprezentanta apelanților solicită admiterea solicitării cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, fiind îndeplinite dispozițiile art.519 Cod procedură civilă iar Tribunalul (...) este instanța legal sesizată pentru soluționarea prezentei cereri. De asemenea, mai arată că, această chestiune, nu a mai făcut obiectul unei sesizări a Înaltei Curți de Casație și Justiție sau unui recurs în interesul legii. Consideră că este necesară explicitarea acestor chestiuni de drept, respectiv interpretarea dispozițiilor art.32 și art.28 al.1,2 din Legea nr.50/1991 raportat la disp.art.56¹din Legea nr.350/2001. Învederează că, motivul pentru care nu a existat posibilitatea intrării în legalitate, prin procesul verbal de contravenție este reprezentat de art.56¹din Legea 350/2001 potrivit căruia „nu pot fi inițiate și aprobate documentații de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire”. Prin procesul verbal de constatare a contravenției s-a statuat faptul că apelanții au posibilitatea de a intra în legalitate în măsura în care efectuează demersuri în acest sens, însă dispoziția este în contradicție cu prevederile art.56 ind.1 din Legea nr.350/2001 potrivit cărora nu se poate intra în legalitate. Ca atare, solicită interpretarea coroborată a acestor dispoziții, astfel cum au fost redactate în scris.

Tribunalul reține cauza în pronunțare.

TRIBUNALUL

Reține că, **prin Sentința civilă nr. (...) pronunțată în dosarul nr. (...) al (...)**, instanța a admis cererea formulată de reclamantul (...) în contradictoriu cu pârâții (...).

A obligat pârâții să desființeze lucrările de construcții executate nelegal la imobilul din (...), str. (...), înscris în CF nr. (...), nr. cad. top. (...) constând locuință unifamilială cu regim de înălțime D+P+E+E retras, având dimensiunile în plan de cca 16,00m x 9,50m și o împrejmuire metalică pe soclu și stâlpi din beton în termen de 90 zile de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe civile, iar în caz contrar autorizează reclamantul să desființeze lucrările în cauză pe cheltuiala pârâților.

A obligat pârâții să plătească reclamantului suma de 20 lei cu titlu de cheltuieli de judecată – taxă judiciară de timbru.

A respins ca neîntemeiată cererea pârâților de acordare a cheltuielilor de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța a reținut următoarele:

În fapt, prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției seria PL nr. 0041765/26.01.2016, întocmit de reclamant, pârâtul a fost sancționat contravențional întrucât în calitate de coproprietar a executat o locuință unifamilială cu regim de înălțime D+P+E+E retras, având dimensiunile pe plan de cca. 16,00 m x 9,50 m, o împrejmuire metalică pe soclu și stâlp din beton, fără a deține autorizație de construire, la data și ora efectuării controlului lucrările fiind executate. Totodată s-a stabilit în sarcina pârâtului obligația de a intra în legalitate conform prevederilor Legii nr. 50/1991, republicată, în termen de 150 zile.

În urma controlului efectuat la data de 11.01.2018, prin procesul verbal de constatare nr. 25/11.01.2018 s-a reținut că pârâtul (...) nu dus la îndeplinire măsura dispusă prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravenției seria PL nr. 0041765/26.01.2016 (f. 7-8), lucrările fiind în același stadiu precum la data întocmirii procesului verbal de constatare a contravenției.

În drept, instanța a decis cu privire la pretențiile deduse judecății prin raportare la disp. art. 32 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr. 50/1991, conform căroră:

„(1) În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz:

a) încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației;

b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.

(2) În cazul admiterii cererii, instanța va stabili termenele limita de executare a măsurilor prevăzute la alin. (1).

(3) În cazul nerespectării termenelor limita stabilite, măsurile dispuse de instanță, în conformitate cu prevederile alin. (2), se vor duce la îndeplinire prin grija primarului, cu sprijinul organelor de poliție, cheltuielile urmând să fie suportate de către persoanele vinovate.”

În temeiul art. 28 din Legea nr. 50/1991:

„(1) O dată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. a) și b) se dispune oprirea executării lucrărilor, precum și, după caz, luarea măsurilor de încadrare a acestora în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției.

(2) Decizia menținerii sau a desființării construcțiilor realizate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia se va lua de către autoritatea administrației publice competente, pe baza planurilor urbanistice și a regulamentelor aferente, avizate și aprobate în condițiile legii, sau, după caz, de instanță. Pentru lucrări ce se execută la clădirile prevăzute la art. 3 lit. b) este necesar avizul Ministerului Culturii și Cultelor.

(3) Măsura desființării construcțiilor se aplică și în situația în care, la expirarea termenului de intrare în legalitate stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției, contravenientul nu a obținut autorizația necesară.”

Aplicând aceste prevederi legale la speța dedusa judecății, fata de situația de fapt mai sus reținută, instanța a apreciat ca acțiunea reclamantului este întemeiată. Din coroborarea înscrisurilor existente la dosar, a rezultat ca pârâții (...), în calitate de coproprietari nu s-au conformat măsurilor dispuse prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor seria PL nr. 0041765/26.01.2016, respectiv nu au obținut autorizația necesară lucrărilor executate, situația fiind identică cu cea din momentul întocmirii procesului-verbal de contravenție și, ca atare, fata de prev. imperative ale art. 28 alin. 3 din Legea nr. 50/1991, se impune desființarea lucrărilor de construire realizate nelegal, aceasta în condițiile în care până la momentul sesizării instanței pârâții nu au obținut autorizațiile necesare, singura variantă viabilă, din punct de vedere al normei legale menționate fiind desființarea lucrărilor, posibilitatea de opțiune între intrarea în legalitate și desființarea lucrărilor executate fără autorizație de construcție fiind prevăzută și aplicată de agentul constator la momentul întocmirii procesului verbal de constatare a contravenției mai sus amintit.

Nu s-a putut reține apărarea pârâților în sensul că au întreprins toate demersurile necesare în vederea obținerii autorizației pentru lucrările realizate, lovindu-se de refuzul (...) de eliberare a certificatului de urbanism, fiind astfel în imposibilitate de a intra în legalitate, aceasta întrucât în condițiile în care lucrările efectuate au fost realizate fără autorizație de construcție, nu este suficientă sub acest aspect manifestarea intenției în acest sens. Mai mult, obținerea certificatului de urbanism nu echivalează cu obținerea autorizației de construcție, fiind doar un demers prealabil, ce trebuia făcut, anterior realizării construcției.

A accepta faptul că în astfel de situații poate fi acordată o autorizație de construire ulterior realizării unor construcții sub rezerva respectării unor anumite condiții ar echivala cu eludarea dispozițiilor legale în materie, care interzic expres realizarea de construcții fără deținerea de autorizație în acest sens sau cu nerespectarea autorizației existentă.

De altfel, s-a observat faptul că deși actul sancționator a fost întocmit la data de 26.01.2016, iar pârâții vorbesc de efectuarea demersurilor încă din anul 2011 – oricum ulterior finalizării lucrărilor, abia ulterior sancționării au solicitat emiterea primului certificat de urbanism.

Pentru toate aceste considerente, reținând că măsura complementară dispusa prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției nu a fost îndeplinită în termenul stabilit, instanța a făcut aplicarea prev. art. 32 alin. 1 lit. b din Legea nr. 50/1991 și a dispus desființarea lucrărilor de construcții executate nelegal la imobilul din (...), înscris în CF nr. (...), nr. cad. top. (...) constând locuință unifamilială cu regim de înălțime D+P+E+E retras, având dimensiunile în plan de cca 16,00m x 9,50m și o împrejmuire metalică pe soclu și stâlpi din beton.

Având în vedere momentul rămânerii definitive a sancțiunilor aplicate prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, instanța, în temeiul art. 32 alin. 2 din Legea nr. 50/1991, a stabilit un termen de 90 zile de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, pentru desființarea lucrărilor de construire realizate nelegal.

În conformitate cu prev. art. 32 alin. 3 din Legea nr. 50/1991, instanța a autorizat reclamantul ca, în cazul nerespectării de către pârâți a termenului limita stabilit pentru desființarea lucrărilor de construire realizate nelegal, măsura dispusa să fie dusă la îndeplinire prin grija reclamantului, cu sprijinul organelor de poliție, cheltuielile urmând să fie suportate de către pârâți.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 28 coroborat cu art. 32 din Legea nr. 50/1991, instanța a admis acțiunea.

Conform art. 453 C.pr.civilă, reținând culpa procesuală a pârâților în declanșarea prezentului litigiu, instanța a admis capătul de cerere privind plata cheltuielilor de judecată și a dispus obligarea pârâților să achite reclamantului suma de 20 lei, reprezentând cheltuieli de judecată -taxă judiciară de timbru (fila 2), și a respins ca neîntemeiată cererea pârâților de acordare a cheltuielilor de judecată.

Împotriva sentinței menționate au formulat apel pârâții (...) solicitând admiterea apelului și schimbarea în tot a hotărârii apelate, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată având ca obiect obligarea la desființarea lucrărilor de construcții executate pe terenul din municipiul (...), înscris în C.F. nr. (...), având nr. top. (...), aflat în coproprietatea apelanților; obligarea intimatului la cheltuielile de judecată ocazionate de prezentul litigiu.

În motivele cererii de apel, apelanții-pârâți au arătat faptul că au solicitat suspendarea prezentei cauze și în fața instanței de fond, până la soluționarea celor două acțiuni în contencios demarate de aceștia una având ca obiect obligarea la emiterea certificatului de urbanism în vederea intrării în legalitate și o acțiune care vizează anularea parțială a dispozițiilor din PUG care vizează încadrarea parcelei apelanților-pârâți în UTR ULiu. Această solicitare de suspendare a cauzei a fost respinsă în mod neîntemeiat de către instanță, sens în care apelanții-pârâți au arătat că un înțeles să reitereze solicitarea de suspendare a cauzei, în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 NCPC. Au arătat în acest sens, că dezlegarea acestei cauze depinde de soluționarea celor două litigii aflate pe rolul (...) dosar nr. (...) și dosar nr. (...). *In nuce*, ambele cauze au ca finalitate obținerea autorizației de construire, întrucât fără obținerea certificatului de urbanism nu au cum să obțină autorizația de construire, respectiv în lipsa modificării dispozițiilor din PUG autoritățile publice refuză să procedeze la emiterea autorizației. Având în vedere că litigul de față urmărește demolarea ca urmare a lipsei autorizației de construire, apelanții au considerat că există o legătură în sensul art. 413 alin (1) pct. 1 NCPC. În plus, procedarea la demolarea imobilului înainte de soluționarea celor două dosare reprezintă un prejudiciu ireversibil. Pentru aceste motive, au solicitat suspendarea cauzei până la soluționarea celor două litigii.

1. În fapt, în anul 2010, apelanții arată că au intenționat începerea construirii unei case unifamiliale D+P+E+E, în (...), identificat prin extrasul de carte funciară pentru informare CF nr. (...), nr. cadastral (...) de la O.C.P.I. nr. (...), conform unui proiect autorizat. În acest sens, au precizat că au început demersurile necesare către autoritățile competente pentru a obține autorizația de construire în mod legal, însă având în vedere contextul modificărilor care urmau a fi realizate asupra planului de urbanism general, fiind încurajați de către funcționarii publici că situația se va reglementa în zona în care apelanții au intenționat edificarea unei case, au demarat lucrările fără a deține autorizația. Ulterior edificării acesteia, au continuat demersurile pentru obținerea autorizației de construire, însă apelanții au arătat că au fost împiedicați de refuzul autorităților care în noul PUG adoptat în 2014 au încadrat terenul acestora în Utr ULiu, fiind necesară întocmirea unui PUZ, motiv pentru care au fost împiedicați să obțină autorizația de construire.

2. Ulterior finalizării lucrărilor, după aproximativ 6 ani, în data de 26.01.2016 s-a întocmit Procesul Verbal de Constatăre a Contravențiilor nr. 0041765, în baza căruia apelantul (...), în calitate de coproprietar al imobilului înscris în CF nr. (...), situat în (...), str. (...), a fost amendat pentru edificarea unei construcții fără autorizație, dispunându-se totodată intrarea în legalitate, conform dispozițiilor din legea nr.50/1991 republicată, acordându-se în acest sens un termen de 150 de zile. De bună-credință fiind și dorind să intre în legalitate, apelanții au arătat că au achitat amenda stabilită și au continuat realizarea demersurilor în acest sens. Au mai arătat că au efectuat numeroase demersuri în vederea intrării în legalitate până în prezent, ultima solicitare pentru eliberarea unui certificat de urbanism fiind din luna mai a anului 2018.

3. În acest context, prin cererea nr. 235391 din 14.05.2018, apelanții au solicitat emiterea unui certificat de urbanism pentru imobilul mai sus-menționat în scopul declarat,

respectiv „intrare în legalitate, operațiuni notariale: dezmembrare”. Ca urmare a acestei solicitări a fost emis un certificatul de urbanism nr. 2276/07.06.2018 prin care s-a arătat că acesta s-a emis doar în scop informativ, iar nu pentru a ne permite continuarea demersurilor necesare pentru intrarea în legalitate din două considerente: (i) deoarece amplasamentul este încadrat în ULiu și este necesară întocmirea unui PUZ și (ii) au invocat prevederile art. 561 alin. 1 din legea 350/2001 2001 nu pot fi inițiate și aprobate documentații de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire.

4. Continuând, apelanții au formulat plângere prealabilă prin care au solicitat revocarea certificatului de urbanism emis în scop informativ și emiterea unuia în scopul intrării în legalitate, la care autoritatea publică competentă a răspuns tot negative, motiv pentru care au formulat acțiunea în contencios în vederea obținerii certificatului de urbanism în baza căruia să poată solicita ulterior eliberarea autorizației. Mai mult, au arătat că au formulat și acțiune în contencios în vederea anulării prevederilor din PUG potrivit cărora terenul acestora este încadrat în UTR Uliu care impun obligativitatea realizării unui PUZ pe o suprafață de 8 ha (au reușit să identifice 37 de proprietari ale căror imobile însumează doar 2 ha, fiind imposibilă identificarea celorlalți proprietari). Au arătat în cuprinsul acelei acțiuni faptul că zona este urbanizată și că în mod nejustificat s-a procedat la încadrarea în UTR Uliu.

5. În acest context, au considerat a fi necesar să menționeze faptul că pentru a întruni toate cerințele legale, au depus toată documentația aferentă obținerii autorizației de construire, au colaborat cu numeroși arhitecți, au epuizat numeroase resurse, pentru ca, în final, să se întâlnească cu același refuz cu totul nejustificat și fără a primi vreo soluție în vederea intrării în legalitate, deși imobilul respectă toate condiționările urbanistice aplicabile. De asemenea, construcția se încadrează în regimul juridic al zonei și nu există terțe persoane afectate de edificarea acestei lucrări, mai ales luând în considerare și împrejurarea că pe lângă acest imobil au fost edificate locuințe de același tip. 6. Deși s-au făcut toate demersurile în vederea intrării în legalitate, conformându-ne prevederilor legale și solicitărilor primăriei, se solicită demolarea construcției.

III. Cu privire la cele nelegalitatea și netemeinicia hotărârii pronunțate de către instanța de fond

1. Prin hotărârea judecătorească pronunțată, apelanții au considerat că instanța de fond nu a analizat argumentele acestora privind aplicabilitatea celor statuate de către CEDO în cauza Ivanova și Cherkezov c. Bulgariei, respectiv instanța nu a procedat la o analiză a caracterului necesar al demolării.

2. În primul rând, au dorit să arăte că locuiesc în mod curent și stabil la respectiva adresă și nu dețin în proprietate o altă locuință. Prin urmare, din punct de vedere al Convenției Europene a Drepturilor Omului, sunt incidente dispozițiile art. 8 referitoare la dreptul la respectarea vieții private și de familie (a se vedea în acest sens Buckley c. Marii Britanii). Faptul că este disputată legalitatea construirii respectivei clădiri nu aduce atingere acestui fapt. În cauze precum Surugiu c. României, Curtea a arătat expres că nu este nevoie nici măcar să existe un drept real pentru a vorbi de noțiunea de domiciliu în condițiile art. 8 din CEDO.

3. Având în vedere faptul că această locuință se subsumează noțiunii de domiciliu, trebuie avută în vedere cauza Ivanova și Cherkezov c. Bulgariei. În esență, în această cauză, doamna Ivanova și domnul Cherkezov au construit clădiri fără a avea autorizații de construcție. Ulterior, au locuit în această casă timp de câțiva ani. Constatând că nu există autorizație de construire, autoritățile au demarat procedurile pentru demolarea respectivului imobil în care cei doi locuiau. În această situație, Curtea a statuat că o astfel de măsură a statului este legală, are un scop legitim, dar îi lipsește caracterul necesar într-un stat democratic. Astfel, Curtea a arătat că demolarea reprezintă cea mai extremă formă de ingerință care poate fi adusă

dreptului la respectarea domiciliului și că analiza proporționalității trebuie analizată atât din punct de vedere al dreptului substanțial, cât și al dreptului procesual.

4. Apelanții au considerat că, această hotărâre este aplicabilă în situația de față. Astfel, prima instanță s-a rezumat la a constata că nu au obținut autorizația necesară lucrărilor executate. Prin urmare, prima instanță nu a făcut nicio referire cu privire la caracterul necesar al unei astfel de măsuri. Situația de fapt din această speță este identică cu starea de fapt din speța Ivanova și Cherkezov c. Bulgariei, unde procedura nu a permis deloc analizarea caracterului proporțional al unei astfel de măsuri. Atrag totodată atenția că măsura demolării unei construcții poate fi asimilată unei sancțiuni de natură penală, fiind astfel aplicabile prevederile din hotărârea Anghel c. României. În acest context, simpla prezumție de legalitate a procesului verbal de contravenție nu reprezintă o probă suficientă în vederea demolării. Pentru a proba necesitatea demolării locuinței, se impune proba faptului că, în concret, din felul în care este construit imobilul este periclitată siguranța și sănătatea publică.

5. În al doilea rând, apelanții au arătat că în demersurile efectuate în vederea obținerii autorizației de construire, au ajuns într-o imposibilitate obiectivă de a efectua vreun demers pentru a intra în legalitate. Astfel, pe de o parte, potrivit dispozițiilor Legii 50/1991 și a procesului-verbal întocmit, este acordat un termen de 150 zile în care poate avea loc intrarea în legalitate. De cealaltă parte, potrivit art. 561 din legea 350/2001 nu pot fi inițiate și aprobate documentații de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire. Prin urmare, apelanții au precizat că se ajunge la următorul cerc vicios: pentru a fi conform prevederilor legale, este necesară obținerea autorizației de construcție, iar autorizația nu se poate emite construcțiilor care au fost construite fără a deține autorizație, sau care deși au, nu o respectă. Cu alte cuvinte, pentru intrarea în legalitate este necesară autorizația de construire (potrivit legii 50/1991), iar aceasta nu se poate emite pentru intrarea în legalitate (potrivit legii 350/2001). Astfel, dreptul de a intra în legalitate nu este unul efectiv, ci unul iluzoriu. În consecință, termenul pentru intrarea în legalitate nu devine un termen de grație propriu-zis, care să permită, chiar și cu întârziere, intrarea în legalitate, ci este o simplă tergiversare care are ca scop iminent desființarea construcției.

6. Având în vedere aceste aspecte, apelanții au arătat că au fost în imposibilitate obiectivă de a respecta termenul acordat prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravenției. În acest sens, au considerat că în mod eronat s-a reținut de către prima instanță prin hotărâre faptul că există doar simpla intenție de a intra în legalitate. În speță, chiar dacă nu a fost obținută autorizația de construcție, au fost întreprinse demersuri repetate și insistente în vederea obținerii acestui act. Printre demersurile efectuate în vederea obținerii autorizației amintim și cele două procese aflate pe rolul (...) intentate de apelanți. Prin urmare, există o conduită activă și reală a apelanților, care au arătat că au depus toate diligentele necesare în vederea intrării în legalitate. De altfel, și jurisprudența se orientează în același sens. Într-o cauză în care starea de fapt era similară cu cea din prezentul litigiu, s-a arătat că ținând seama de faptul că pârâtul se află în imposibilitatea obiectivă de a obține autorizația de construcție, [...], constatând existența unei împrejurări exterioare, obiective, mai presus de voința pârâtului, prevăzute de lege, care o împiedică să se conformeze obligației impuse, instanța va respinge acțiunea ca neîntemeiată conform dispozitivului².

7. În acest context, apelanții au considerat a fi necesar să menționeze faptul că pentru a întruni toate cerințele legale în vederea intrării în legalitate, au depus toată documentația aferentă obținerii autorizației de construire, au colaborat cu numeroși arhitecți, au epuizat numeroase resurse, pentru ca, în final, să se întâlnească cu același refuz cu totul nejustificat și fără a primi vreo soluție în vederea intrării în legalitate, deși imobilul respectă toate condiționările urbanistice aplicabile. De asemenea, construcția se încadrează în regimul

juridic al zonei și nu există terțe persoane afectate de edificarea acestei lucrări, mai ales luând în considerare și împrejurarea că pe lângă acest imobil au fost edificate locuințe de același tip.

8. În ceea ce privește acest aspect, au considerat apelanții a fi relevantă o sentință civilă a (...) din 2012, în care instanța realizează o interpretare judicioasă a prevederilor incidente și în speța dedusă judecării, și anume ale art. 28 alin (2) din Legea nr. 50/1990: „decizia menținerii sau a desființării construcțiilor realizate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia se va lua de către autoritatea administrației publice competente, pe baza planurilor urbanistice și a regulamentelor aferente, avizate și aprobate în condițiile legii, sau, după caz, de instanță”, respectiv instanța a reținut faptul că „nu trebuie ignorata natura juridica a măsurii desființării lucrărilor de construcție neautorizate, aceasta constituind o sancțiune contravențională complementară, reglementată de art. 5 alin. 3 pct. g din OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, astfel încât, potrivit alin. 6 al aceluiași articol, ea trebuie stabilită „în funcție de natura și gravitatea faptei”. Astfel instanța statuează faptul că o eventuală măsură a desființării lucrărilor de construcție neautorizate trebuie să respecte principiul proporționalității. În contextul în care există doar două posibilități, și anume ori desființarea construcțiilor, ori intrarea în legalitate, prin emiterea unei autorizații de construire, refuzul constant al organelor competente de a ne emite un certificat de urbanism apare ca fiind unul disproportionat, nefăcându-se o analiză a situației în concret, în funcție de natura și gravitatea faptei

9. Raportat la reglementările legale, din economia prevederilor Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, respectiv art. 32 alin. (1) raportat la art. 28 alin (1), rezultă în mod clar posibilitatea persoanei care a construit fără autorizație de construire de a intra în legalitate, prin obținerea ulterioară a acestui act administrativ. Mai mult decât atât, există și hotărâri din practica judiciară formată în acest domeniu, raportat la situații de aceeași natură, prin care se cenzurează refuzul autorităților publice competente de a colabora cu persoanele interesate să restabilească starea normală de legalitate și prin care se dispune obligarea acestora la emiterea certificatului de urbanism. Într-o astfel de hotărâre, în sentința civilă nr. (...) din 29.05.2017 a (...), făcându-se referire la aceste dispoziții legale, se dispune faptid că „nu rezultă însă că autoritatea administrației publice ar fi îndreptățită să refuze eliberarea certificatului de urbanism, chiar și după expirarea termenului de intrare în legalitate stabilit în procesul-verbal de contravenție”. Astfel, „pârâțul (autoritatea publică competentă) nu are nici un temei legal pentru a refuza emiterea certificatului de urbanism, chiar și după expirarea termenului de intrare în legalitate prevăzut în procesul-verbal de contravenție, iar refuzul acestuia de a examina documentația depusă și de a emite certificatul de urbanism solicitat de către reclamant este nejustificat”.

10. În contextul în care legea permite emiterea ulterioară a autorizației de construire și, după cum au menționat, apelanții au arătat că au întreprins toate demersurile necesare, prin realizarea documentațiilor aferente, au solicitat chiar și modificarea UTR-ului, au solicitat modificarea Planului urbanistic general, sens în care au formulat chiar și acțiuni în contencios, arătând că nu au înțeles care sunt argumentele logice și legale care le permit intrarea în legalitate conform dispozițiilor legale, însă aceleași argumente stau în spatele refuzului de a emite certificatul de urbanism în scopul continuării demersurilor pentru intrarea în legalitate.

11. Obținerea, chiar și ulterioară, a autorizației de construire reprezintă un drept al persoanei interesate, care nu poate fi negat fără niciun argument sau temei legal și logic, în condițiile care în care soarta construcției edificate depinde de atitudinea administrației publice, refuzul acesteia de a colabora pentru a reuși finalizarea demersurilor de intrare în legalitate reprezintă o vătămare imediată și directă care poate fi încetată doar prin obligarea la emiterea actului administrativ dorit, sens în care apelanții au apreciat că nu se poate dispune nici demolarea raportat la atitudinea administrației publice.

12. Tot pentru aceleași motive, au considerat eronată susținerea instanței potrivit căreia a accepta ca în astfel de situații poate fi acordată o autorizație de construire ulterior realizării unor construcții sub rezerva respectării unor anumite condiții ar echivala cu eludarea dispozițiilor legale în materie, care interzic expres realizarea de construcții fără deținerea de autorizație în acest sens sau cu nerespectarea autorizației existentă.

După cum au indicat, apelanții au apreciat că această susținere este eronată. Rațiunea pentru care se impune demolarea construcțiilor edificate fără un aviz de construire constă în motive legate de siguranța publică și a circuitului civil. Aceste norme protejează mediul înconjurător, integritatea persoanelor, integritatea clădirilor din zonă care ar putea fi afectate de o nouă construcție ș.a.m.d. Cu toate acestea, având în vedere eforturile financiare și forța de muncă necesară pentru edificarea imobilelor, legea acordă posibilitatea intrării în legalitate, chiar și cu întârziere. Având în vedere această interpretare teleologică, nu se poate considera că are loc eludarea normelor imperative în materie prin acordarea acestui termen. De altfel, tot în același sens se orientează și jurisprudența. Se arată că legea permite intrarea în legalitate prin obținerea autorizației de construcție ulterior construirii fără autorizație. Din această reglementare rezultă faptul că legiuitorul a înțeles să acorde persoanelor care au construit fără obținerea autorizației posibilitatea de a se conforma dispozițiilor legale, chiar cu întârziere. În condițiile acestea, acordarea unui termen pentru obținerea ulterioară a autorizației trebuie să țină seama de faptul că obținerea autorizației implică mai multe etape, cu întocmirea actelor prealabile necesare și, implicit, cu posibilitatea existenței unor întârzieri.

13. Prin urmare, din coroborarea celor două texte, rezultă că nu se urmărește automat demolarea tuturor construcțiilor care nu au o astfel de autorizare de construcție, ci doar a celor care prezintă un pericol public. Or, după cum apelanții au arătat, motivul pentru care nu au putut obține autorizația îl reprezintă refuzul abuziv al administrației, în special prin invocarea prevederilor art. 561 din legea 350/2001. Emiterea autorizației de construcție se refuză din considerente formale.

14. Pentru toate aceste considerente apelanții au solicitat admiterea apelului astfel cum a fost formulat, cu obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Prin întâmpinare intimatul-reclamant (...) a solicitat în principal anularea, iar în subsidiar respingerea apelului formulat de apelanții (...) ca nelegal timbrat, ca nefondat și menținerea sentinței civile atacate ca temeinică și legală.

În motivare intimatul a arătat că prin sentința civilă nr. (...) din data de (...) în dosarul (...), s-a admis cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul (...) în contradictoriu cu parații (...) și în consecință i-a obligat să desființeze lucrările de construcții executate nelegal la imobilul din (...), înscris în CF nr. (...), nr. cad/top (...), constând în locuință unifamilială cu regim de înălțime D+P+E+E retras, având dimensiunile în plan de cea 16,00 X9,50m și o împrejmuire metalică pe soclu și stâlpi din beton, în termen de 90 de zile de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe, în caz contrar autorizează reclamantul să desființeze lucrările, pe cheltuiala părților.

Apelanții prin cererea de apel formulată au solicitat admiterea apelului și schimbarea în tot a sentinței civile nr. (...), în sensul respingerii cererii de chemare în judecată, și obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu prezentul litigiu.

1. Intimatul, în susținerea excepției nelegalei timbrări a apelului a arătat următoarele:

Potrivit prevederilor OUG nr. 80/2013 în materie contravențională, plângerea contravențională și calea de atac împotriva hotărârii prin care se soluționează plângerea se taxează cu 20 de lei.

Această taxă judiciară de timbru se plătește anticipat în condițiile art. 33 din aceeași ordonanță, iar dovada achitării ei se atașează cererii de apel, așa cum prevede art. 470 alin.2 Cod procedură civilă, ceea ce nu s-a întâmplat, petentul nedepunând la dosarul cauzei, taxa de timbru în cuantum de 20 de lei, odată cu formularea și înaintarea cererii de apel către (...).

Cerința de a atașa dovada achitării taxei de timbru este prevăzută sub sancțiunea nulității iar documentele atașate cererii de apel nu dovedesc achitarea acestei taxe de către apelantă.

Față de această stare de fapt intimatul a solicitat admiterea excepției nelegalei timbrări a apelului invocată de acesta în apărare și pe cale de consecință, anularea apelului ca nelegal timbrat.

2. Cu privire la cererea de apel înregistrată de apelanți la dosar, raportat la argumentele invocate, a arătat următoarele:

A considerat că susținerile apelanților nu sunt de natură a conduce la o altă soluție decât cea pronunțată de instanța de fond.

Instanța de fond, în cuprinsul motivării sentinței civile nr. (...), a apreciat că relevante sunt și dispozițiile art. 32 din Legea nr. 50/1991 rep., conform cărora în cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. 1, organul care a aplicat sancțiunea va sesiza organele judecătorești pentru a depune, după caz: încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației, respectiv desființarea lucrărilor realizate nelegal. Totodată, nu se poate face abstracție de faptul că, potrivit art. 28 alin.1 din Legea nr. 50/1991 rep., o dată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art. 26 alin. 1) lit. a) și b) se dispune oprirea executării lucrărilor, precum și, după caz. luarea măsurilor de încadrare a acestora în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției. Ori contravenienta, în prezenta cauză, nu deține autorizație de construire pentru a se încadra în prevederile acesteia.

Situația de fapt reținută în procesul verbal de contravenție este rezultatul unor constatări personale ale agentului constator, organ aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, investit de către stat cu puterea de a constata și de a sancționa faptele antisociale, având ca scop respectarea legilor și apărarea statului de drept. Având în vedere aceste aspecte intimatul a considerat că nu se poate înlătura cu totul posibilitatea agenților statului de a aplica prevederile actelor normative în vigoare referitoare la răspunderea contravențională, iar veridicitatea constatărilor personale ale agentului constator nu poate fi pusă sub semnul întrebării în lipsa unor indicii că situația de fapt reținută în procesul verbal nu ar corespunde realității, acestea trebuind să rezulte din probe prezentate în fața instanței, nefiind suficiente simplele afirmații în acest sens ale petenților. Intimatul a mai menționat că O.G. nr. 2/2001 nu cuprinde dispoziții exprese cu privire la forța probantă a actului de constatare a contravenției, din analiza textului art. 34 rezultă că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției beneficiază de prezumția de legalitate și temeinicie, unanim acceptată, atât în doctrina de specialitate, cât și în practica instanțelor judecătorești.

Prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor 0041765 din data de (...), s-a aplicat amenda contravențională în cuantum de 2.000 lei. S-a dispus ca măsură complementară desființarea mijlocului publicitar în termen de 150 zile, contravenientul având obligația de a notifica organului de control îndeplinirea acestei obligații în termenul stabilit.

În urma controlului efectuat în data de 11.01.2018. ora 14.21. la imobilul din (...), prin procesul verbal de constatare nr. 25/11.01.2018 încheiat de agentul constator din cadrul Serviciului Control Urbanism și Disciplina în Construcții, Direcția Generală Poliția Locală a (...), s-a constatat că "pârâții (...) nu au desființat panoul publicitar amplasat fără autorizație de construire pentru care a fost sancționată prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. 0041765 din data de 26.01.2016.

În continuare, intimatul a menționat și faptul că, normele din domeniul construcțiilor sunt norme imperative, edictate de legiuitor pentru ocrotirea unor multiple interese de ordin general, iar nu privat, având în vedere următoarele: riscul major pe care îl reprezintă pentru

viața și sănătatea populației în general și, în particular, posibilitatea producerii unor accidente care pun în pericol viața și sănătatea cetățenilor, întrucât lipsa autorizației și lipsa unei proceduri de verificare a construcției, respectiv lipsa recepționării acesteia, determină un sentiment de insecuritate privind construcția determinarea unui lung șir de litigii cu vecinii construcției, nerespectarea stilului și a echilibrului arhitectonic.

Pentru a asigura o conduită conformă acestor norme imperative, legiuitorul a instituit pentru încălcarea regimului executării lucrărilor de construcții atât sancțiuni penale, cât și contravenționale și de drept civil.

Deși s-a invocat că pârâții au inițiat demersurile în vederea obținerii autorizației de construire, și anume au obținut certificatul de urbanism cu nr. 2276/07.06.2018, însă ceea ce interesează este dacă aceștia au obținut sau nu autorizația de construire, având în vedere termenul acordat acesteia pentru intrarea în legalitate. Certificatul de urbanism este un act de informare, iar conform art. 6 alin. 5 din Legea nr. 50/1991 rep. "certificatul de urbanism nu conferă dreptul de a executa lucrări de construcții".

Mai mult, intimatul a subliniat faptul că, cererea nr. 235391/14.05.2018 de emitere a unui certificat de urbanism a fost înregistrată ulterior controlului efectuat de către agentul constator de la data de 17.12.2015.

Întrucât pârâții nu au respectat măsurile dispuse de organele de control, intimatul a apreciat că se impune aplicarea prevederilor Legii nr. 50/1991 republicată, respectiv obligarea pârâților de a desființa lucrările de construcții executate nelegal.

Așadar, intimatul a considerat justă soluția pronunțată de instanța de fond, care a dat eficiență prevederilor imperative ale art. 32 din Legea nr. 50/1991 și a dispus desființarea lucrărilor de construcții executate nelegal la imobilul din (...), str. (...), înscris în CF nr. (...), nr. cad/top (...), constând în locuință unifamilială cu regim de înălțime D+P+E+E retras, având dimensiunile în plan de cea 16,00X9,50m și o împrejmuire metalică pe soclu și stâlpi din beton în termen de 90 de zile de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe, în caz contrar autorizează reclamantul să desființeze lucrările, pe cheltuiala pârâților, reclamantul făcând dovada că pârâțul (...) a fost sancționat contravențional printr-un proces verbal de contravenție, care nu a fost desființat, fiind menținut în întregime așa cum rezultă din sentința civilă nr. (...) pronunțată de (...) în dosarul nr. (...) pentru efectuarea unor lucrări de construire fără autorizație, că pârâții nu s-au conformat celor dispuse, nedesființând lucrările executate nelegal.

Instanța de fond, a apreciat în mod corect faptul că nu se poate reține apărarea pârâților în sensul că au întreprins toate demersurile necesare în vederea obținerii autorizației pentru lucrările realizate, lovindu-se de refuzul Primăriei (...) de eliberare a certificatului de urbanism, fiind astfel în imposibilitate de a intra în legalitate, aceasta întrucât în condițiile în care lucrările efectuate au fost realizate fără autorizație de construcție, nu este suficientă sub acest aspect manifestarea intenției în acest sens. Mai mult, obținerea certificatului de urbanism nu echivalează cu obținerea autorizației de construcție, fiind doar un demers prealabil, ce trebuia făcut, anterior realizării construcției.

De asemenea, atâta timp cât nu s-a făcut dovada faptului că pârâta a intrat în legalitate după expirarea termenului prevăzut în cuprinsul procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, reclamantul are nu doar interesul, ci chiar obligația de a sesiza instanța de judecată potrivit art. 32 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 50/1991, normele acestea având caracter imperativ.

În ceea ce privește obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată, intimatul a arătat că, se opune acestui capăt de cerere, datorită faptului că, nu se află în situația unei culpe procesuale, motiv pentru care a considerat că nu poate fi invocată în sarcina noastră incidența art. 453 NCPC.

Mai mult, intimatul a arătat totodată probei privind efectuarea unei expertize judiciare întrucât au apreciat că aceasta nu este concludentă și utilă prezentei cauze, în acest sens, art.1 din Legea nr. 50/1991 republicată indică aceea că " Executarea lucrărilor de construcții este permisă numai pe baza unei autorizații de construire sau de desființare, emisii în condițiile prezentei legi, la solicitarea titularului unui drept real asupra unui imobil-teren și/sau construcții - identificat prin număr cadastral, în cazul în care legea nu dispune altfel. Această, autorizație se emite în baza "documentației pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, art.2, iar procedura de autorizare începe odată cu depunerea cererii pentru eliberarea certificatului de urbanism", coroborat cu art. 3 alin. 1 lit. a) din același act normativ "Construcțiile civile, industriale, agricole, cele pentru susținerea instalațiilor și utilajelor tehnologice, pentru infrastructură de orice fel sau de oricare altă natură se pot realiza numai cu respectarea autorizației de construire, precum și a reglementărilor privind proiectarea și executarea construcțiilor....a) lucrări de construire, reconstruire, consolidare, modificare, extindere, reabilitare, schimbare de destinație sau de reparare a construcțiilor de orice fel, precum și a instalațiilor aferente acestora, cu excepția celor prevăzute la art. 11". În concluzie, a accepta faptul că în astfel de situații poate fi acordată o autorizație de construire ulterior realizării unor construcții sub rezerva respectării unor anumite condiții, ar echivala cu eludarea dispozițiilor legale în materie, care interzic expres realizarea de construcții fără deținerea de autorizație în acest sens sau cu nerespectarea autorizației existentă.

La termenul de judecată din data de (...), apelanții (...), au depus la dosarul cauzei o solicitare cu privire la la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care au solicitat să se constate că există următoarele chestiuni de drept de a căror lămurire depinde soluționarea prezentei cauze:

I Cum se interpretează prevederile art. 28 alin. 1 și 2 coroborate cu prevederile art. 32 din Legea nr. 50/1991 privind posibilitatea organului care a aplicat sancțiunea contravențională de a dispune intrarea în legalitate și menținerea construcțiilor realizate fără autorizație de construire și dacă sunt compatibile cu dispozițiile art. 561 din Legea nr. 350/2001 potrivit cărora „ Nu pot fi inițiate și aprobate documentații de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire." și cum se interpretează dispozițiile art. 561 din Legea nr. 350/2001 raportat la prevederile art. 28 alin. 1-2 și ale art. 32 din Legea nr. 50/1991.

Urmând să se constate că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 și urm. C.pr.civ. pe cale de consecință:

1. Să solicite instanța, Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunilor de drept cu care ați fost sesizați și

2. Să suspende instanța cauza până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

I. Prevederile art. 56¹ din Legea nr. 350/2001

a) Criticile formulate de apelanți față de susținerile instanței de fond

1. Astfel cum au arătat și în fața instanței de fond și prin apelul formulat, apelanții au arătat că instanța de judecată se bazează pe o reținere și înțelegere greșită a situației de drept și de fapt, așa cum menționează în continuare.

2. Ca atare, dispozițiile art. 32. alin 1-3 din Legea nr. 50/1991 stabilesc „ (1)În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: a) încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației; b)desființarea construcțiilor realizate nelegal. (2)În cazul admiterii cererii, instanța va stabili termenele limită de executare a măsurilor prevăzute la alin. (1).(3)În cazul nerespectării

termenelor limită stabilite, măsurile dispuse de instanță, în conformitate cu prevederile alin. (2), se vor duce la îndeplinire prin grija primarului, cu sprijinul organelor de poliție, cheltuielile urmând să fie suportate de către persoanele vinovate. "

3. Totodată, potrivit art. 28 alin. 1 și 3 din același act normativ prevăd „(1) O dată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. a) și b) se dispune oprirea executării lucrărilor, precum și, după caz, luarea măsurilor de încadrare a acestora în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției. (2) Decizia menținerii sau a desființării construcțiilor realizate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia se va lua de către autoritatea administrației publice competente, pe baza planurilor urbanistice și a regulamentelor aferente, avizate și aprobate în condițiile legii, sau, după caz, de instanță. (...) (3) Măsura desființării construcțiilor se aplică și în situația în care, la expirarea termenului de intrare în legalitate stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției, contravenientul nu a obținut autorizația necesară."

4. În anul 2008, apelanții au arătat că au intenționat începerea construirii unei case unifamiliale D+P+E+Eretras, în (...), str. (...), identificat prin extrasul de carte funciară pentru informare CF nr. 3(...), nr. cadastral (...) de la O.C.P.I. nr. (...), conform unui proiect autorizat. În acest sens, apelanții au precizat că împreună cu vecinii, au început demersurile necesare către autoritățile competente pentru a obține autorizația de construire în mod legal încă din 2007 prin depunerea documentației în vederea introducerii în intravilan a imobilelor. Având în vedere contextul modificărilor care urmau a fi realizate asupra planului de urbanism general, fiind încurajați de către funcționarii publici că situația se va reglementa în zona în care apelanții au intenționat edificarea unei case, au demarat lucrările fără a deține autorizația, construcția fiind finalizată în anul 2010.

5. Deși în anul 2011 au depus documentația pentru întocmirea unui Plan Urbanistic Zonal în vederea introducerii în intravilan, prin adresa nr.74134/43/25.05.2015 a Consiliului Local al (...) li s-a recomandat revenirea cu documentația după aprobarea noului Plan Urbanistic General, aflat în curs de finalizare. În aceeași perioadă însă, Primăria a aprobat o astfel de cerere pentru Asociația Măgura. Cu toate acestea, Planul Urbanistic General a fost aprobat doar în anul 2014, la 7 ani după începerea demersurilor noastre, astfel terenul a fost introdus în intravilan.

6. Ulterior finalizării lucrărilor, după aproximativ 6 ani, în data de 26.01.2016 s-a întocmit Procesul Verbal de Constatare a Contravențiilor nr. 0041765, în baza căruia apelantul (...), în calitate de coproprietar al imobilului înscris în CF nr. (...), situat în Cluj-Napoca, str. (...), a fost amendat pentru edificarea unei construcții fără autorizație, dispunându-se totodată intrarea în legalitate, conform Legii nr. 50/1991 republicate. De bună-credință fiind și dorind să intre în legalitate, apelanții au arătat că au achitat amenda stabilită și au continuat realizarea demersurilor în acest sens, formulând cerere pentru emiterea certificatului de urbanism, însă, contrar prevederilor Procesului Verbal de Constatare a Contravențiilor, li s-a răspuns ca intrarea în legalitate nu este posibilă. Reaua credință a autorităților este cu atât mai evidentă, au menționat apelanții, având în vedere că aceștia, ulterior introducerii imobilului în intravilan prin noul Plan Urbanistic General, au formulat o cerere pentru emiterea certificatului de urbanism chiar anterior sancționării. Cu toate acestea, fără a primi niciun răspuns, s-a efectuat un control în teren în baza căruia au fost sancționați prin procesul verbal sus-menționat. Ca atare, apelanții au precizat că au solicitat eliberarea unui nou certificat de urbanism în vederea intrării în legalitate și au efectuat toate demersurile necesare în acest sens până în prezent, ultima solicitare pentru eliberarea unui certificat de urbanism fiind din luna mai a anului 2018.

7. În acest context, prin cererea nr. 235391 din 14.05.2018, apelanții au solicitat emiterea unui certificat de urbanism pentru imobilul mai sus-menționat în scopul declarat,

respectiv „intrare în legalitate, operațiuni notariale: dezmembrare”. Ca urmare a acestei solicitări a fost emis un certificatul de urbanism nr. 2276/07.06.2018 prin care s-a arătat că acesta s-a emis doar în scop informativ, iar nu pentru a le permite continuarea demersurilor necesare pentru intrarea în legalitate.

8. Continuând, au formulat plângere prealabilă prin care au solicitat revocarea certificatului de urbanism emis în scop informativ și emiterea unuia în scopul intrării în legalitate, la care autoritatea publică competentă a răspuns tot negativ.

9. În acest context, apelanții au considerat a fi necesar menționarea faptului că pentru a întruni toate cerințele legale, au depus toată documentația aferentă obținerii autorizației de construire, au colaborat cu numeroși arhitecți, au epuizat numeroase resurse, pentru ca, în final, să se întâlnească cu același refuz cu totul nejustificat și fără a primi vreodată soluție în vederea intrării în legalitate, deși imobilul respectă toate condiționările urbanistice aplicabile. De asemenea, construcția se încadrează în regimul juridic al zonei și nu există terțe persoane afectate de edificarea acestei lucrări, mai ales luând în considerare și împrejurarea că pe lângă acest imobil au fost edificate locuințe de același tip.

10. Raportat la acest abuz din partea autorităților administrației publice locale, în anul 2018 au formulat acțiune în contencios administrativ, obiect al dosarului nr. (...) aflat acum pe rolul (...), în faza apelului prin care au solicitat anularea certificatului de urbanism nr. 2276 din 07.06.2018 și obligarea pârâtului (...) la emiterea unui Certificat de Urbanism în scop de intrare în legalitate, în vederea obținerii Autorizației de Construire.

11. În acest context, la data de 11.04.2018, în dosarul nr. (...), intimatul (...) a solicitat instanței obligarea apelanților la desființarea lucrărilor de construcție executate nelegal, acțiunea fiind admisă în etapa fondului.

12. Totodată, apelanții au mai arătat faptul că au continuat demersurile de intrare în legalitate o perioadă de 8 ani, respectiv din 2011 și ulterior, inclusiv pe parcursul desfășurării cauzei având ca obiect desființarea lucrărilor în fața instanței de fond.

13. Cu toate acestea, au mai arătat faptul că la momentul la care au solicitat emiterea unui nou certificat de urbanism autoritățile competente au refuzat emiterea acestuia motivând faptul că potrivit art. 56 din legea nr. 350/2001 „Nu pot fi inițiate și aprobate documentații de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire”. Astfel, în urma întocmirii procesului verbal de contravenție prin care s-a dispus intrarea în legalitate, apelanții au intrat într-un cerc vicios care nu le mai permite intrarea în legalitate.

14. Fiind într-o astfel de ipoteză, apelanții s-au întrebat cum ar fi avut posibilitatea efectivă de a intra în legalitate, deși aveau această posibilitate potrivit dispozițiilor legale, în contextul în care acestora li s-a refuzat emiterea unui certificat de urbanism tocmai pentru considerentul că s-a edificat o construcție fără autorizație.

15. Au arătat faptul că potrivit art. 28 alin. 3 din Legea nr. 50/1991, „Măsura desființării construcțiilor se aplică și în situația în care la expirarea termenului de intrare în legalitate stabilit în procesul verbal de constatare a contravenției, contravenientul nu a obținut autorizația necesară” or apelanții au precizat că nu au obținut autorizația de construire din motive obiective, formulând chiar și acțiune în contencios pentru obligarea organului competent la eliberarea acesteia.

b) Reținerea eronată a situației de fapt de către instanța de fond

16. Conform celor menționate supra, au precizat faptul că instanța de fond, (...) a apreciat în mod eronat că deși apelanții au efectuat demersuri pentru obținerea autorizației de construire pentru lucrări de construcții, întrucât în condițiile în care lucrările au fost realizate fără autorizație de construcție, nu este suficientă doar manifestarea apelanților de intrare în legalitate.

17. Apelanții au apreciat că dispozițiile legale incidente trebuie interpretate în sensul în care să producă efecte, iar măsura desființării trebuie aplicată doar atunci când persoana sancționată nu respectă cele stabilite prin procesul verbal de contravenție și nu efectuează demersuri de intrare în legalitate, nu și atunci când efectuează timp de 7 ani aceste demersuri, dar datorită prevederilor legale contradictorii se află în imposibilitatea obiectivă de intrare în legalitate.

18. Conform instanței de judecată, a accepta faptul că în astfel de situații se poate acorda o autorizație de construire ulterior realizării lucrărilor sub rezerva respectării unor anumite condiții echivalează cu eludarea dispozițiilor legale în materie, care interzic expres realizarea de construcții fără deținerea de autorizație în acest sens.

19. Pentru aceste considerente, au apreciat că se impune dezlegarea acestei chestiuni de drept, care prezintă relevanță în prezenta cauză și stabilirea modalității în care se interpretează dispozițiile art. 28 alin. 1 și 2 coroborate cu prevederile art. 32 din Legea nr. 50/1991 și compatibilitatea acestora cu art. 56¹ din Legea nr. 350/2001.

c) Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Au solicitat instanței, ca în temeiul art. 519 și urm. din Codul de procedură civilă, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție pentru ca aceasta să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu cu privire la corecta interpretare a prevederilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001.

Au considerat ca o astfel de solicitare întrunește toate condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedura civilă, astfel:

Instanța de fond și-a întemeiat hotărârea invocând aplicabilitatea dispozițiilor art. 32 coroborat cu art. 28 din legea nr. 50/1991 raportat la prevederile art. 56¹ din Legea nr. 350/2001. Apelanții au considerat că soluția pronunțată se datorează tocmai unei greșite înțelegeri cu privire la conținutul și aplicabilitatea acestora. Prin urmare, de lămurirea înțeleșului acestor dispoziții legale depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze.

- O astfel de sesizare poate fi formulată de către Tribunalul (...), acesta fiind investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

- Chestiunile de drept care ar face obiectul sesizării, respectiv prevederile art. 28, art. 32 din legea nr. 50/1991 și ale art. 56¹ din Legea nr. 350/2001, sunt noi în sensul că asupra acestora Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai statuat și nici nu au făcut obiectul unui recurs în interesul legii.

În concluzie, au solicitat instanței admiterea prezentei cereri, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 și urm. Cod procedură civilă.

În ceea ce privește necesitatea sesizării Î.C.C.J. , în vedere pronunțării unei hotărâri prealabile, intimatul nu și-a expus poziția procesuală.

Deliberând cu privire la sesizarea Î.C.C.J. pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, tribunalul(...)constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 519 Cod pr.civ, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea în fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

În opinia tribunalului, sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ale sesizării, întrucât există o cauză în curs de judecată, completul de judecată care sesizează instanța supremă judecă în ultimă instanță, 466 alin 1 Codul de procedură civilă, cauza se află în competența materială a tribunalului potrivit art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă, chestiunea adusă

in discuție este nouă, și nu s-a creat o jurisprudență pe chestiunea de drept adusă in discuție in apel, chestiunea nu face obiectul unui recurs in interesul legii in curs de soluționare, de dezlegarea dată depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Față de considerentele reținute mai sus, constatând admisibilitatea sesizării, in temeiul art. 519 și 520 alin. 1 și 2 Cod pr.civ. va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept, respectiv cum se interpretează prevederile art. 28 alin. 1 și 2 coroborate cu prevederile art. 32 din Legea nr. 50/1991 privind posibilitatea organului care a aplicat sancțiunea contravențională de a dispune intrarea în legalitate și menținerea construcțiilor realizate fără autorizație de construire si daca sunt compatibile cu dispozițiile art. 561 din Legea nr. 350/2001 potrivit căroră „ Nu pot fi inițiate și aprobate documentații de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire.” și cum se interpretează dispozițiile art. 561 din Legea nr. 350/2001 raportat la prevederile art. 28 alin. 1-2 și ale art. 32 din Legea nr. 50/1991.

Instanța nu își va exprima opinia pentru a nu risca o antepronunțare în situația în care se va respinge prezenta sesizare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se de o rezolvare de principiu chestiunii de drept referitoare la interpretarea prevederilor de la art.28 alin. 1 și 2 coroborat cu prevederile art. 32 din Legea nr. 50/1991 privind posibilitatea organului care a aplicat sancțiunea contravențională de a dispune intrarea în legalitate și menținerea construcțiilor realizate fără autorizație de construire si daca sunt compatibile cu dispozițiile art. 561 din Legea nr. 350/2001 potrivit căroră „ Nu pot fi inițiate și aprobate documentații de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire.” și cum se interpretează dispozițiile art. 561 din Legea nr. 350/2001 raportat la prevederile art. 28 alin. 1-2 și ale art. 32 din Legea nr. 50/1991.

Suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile de către Î.C.C.J.
Pronunțată în ședința publică din data de (...)

PREȘEDINTE
(...)

JUDECĂTOR
(...)

GREFIER
(...)

(...)
Red.(...)/Tehnored(...).
Judecător fond: (...)
(...)exemplare-(...)